

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การวิจัยครั้งนี้ศึกษาความคิดเห็นด้านการจัดการการท่องเที่ยวเชิงนิเวศอุทยานแห่งชาติกุยบุรี จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ และการวิเคราะห์ความพึงพอใจของนักท่องเที่ยวชาวไทยเกี่ยวกับเรื่อง การจัดการการท่องเที่ยวเชิงนิเวศอุทยานแห่งชาติกุยบุรี จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ โดยบทนี้จะเป็นการ นำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล และแปลผลความหมายของผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การวิเคราะห์ข้อมูล ผู้วิจัยได้นำเสนอผลตามความมุ่งหมายของการวิจัย โดยแบ่งการ นำเสนอออกเป็น 3 ตอน ตามลำดับ ดังนี้

ตอนที่ 1 ข้อมูลส่วนบุคคลของกลุ่มตัวอย่าง

ตอนที่ 2 ข้อมูลด้านความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการท่องเที่ยวเชิงนิเวศของกลุ่มตัวอย่าง

ตอนที่ 3 ค่าเฉลี่ยความพึงพอใจของกลุ่มตัวอย่างเกี่ยวกับเรื่องการจัดการการท่องเที่ยวเชิง นิเวศอุทยานแห่งชาติกุยบุรี

ตอนที่ 4 ทดสอบสมมติฐาน

ตอนที่ 1 ข้อมูลส่วนบุคคลของกลุ่มตัวอย่าง

ข้อมูลส่วนบุคคลของกลุ่มตัวอย่างที่ตอบแบบสอบถาม ได้แก่ เพศ อายุ ระดับการศึกษา อาชีพและรายได้ต่อเดือน โดยแจกแจงจำนวน(ความถี่)และร้อยละดังตารางที่ 1

ตารางที่ 4.1 แสดงจำนวน (ความถี่) และร้อยละของผู้ตอบแบบสอบถาม จำแนกตามเพศ อายุ อาชีพ ระดับการศึกษา และรายได้ต่อเดือน

ข้อมูลส่วนบุคคล	จำนวน(คน)	ร้อยละ
1. เพศ		
ชาย	190	47.5
หญิง	210	52.5
รวม	400	100.0
2.อายุ		
ไม่เกิน20 ปี	81	20.3
21 – 30ปี	102	25.5
31 – 40 ปี	116	29.0
41 – 50 ปี	82	20.5
มากกว่า 50 ปีขึ้นไป	19	4.7
รวม	400	100.0
3.อาชีพ		
นักเรียน/นักศึกษา	142	35.5
รับราชการ/พนักงานรัฐวิสาหกิจ	80	20.0
พนักงานบริษัท	45	11.3
แม่บ้าน/พ่อบ้าน	26	6.5
รับจ้างทั่วไป	32	8.0
ค้าขาย/ธุรกิจส่วนตัว	64	16.0
เกษตรกรกรรม	11	2.7
รวม	400	100.0

ตารางที่ 4.1 (ต่อ)

4.ระดับการศึกษา		
ระดับประถมศึกษา	12	3.0
ระดับมัธยมศึกษาตอนต้น	32	8.0
ระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย/ปวช.	82	20.5
ระดับอนุปริญญา/ปวส./ปวท.	49	12.3
ระดับปริญญาตรี	186	46.4
สูงกว่าระดับปริญญาตรี	39	9.8
รวม	400	100.0
5.รายได้ต่อเดือน		
ต่ำกว่า 5,000 บาท	92	23.0
5,001 – 10,000 บาท	64	16.0
10,001 – 15,000 บาท	67	16.7
15,001 – 20,000 บาท	153	38.3
มากกว่า 20,000บาทขึ้นไป	24	6.0
รวม	400	100.0

จากตารางที่ 4.1สามารถอธิบายลักษณะทั่วไปของนักท่องเที่ยวได้ ดังนี้

จากนักท่องเที่ยว จำนวน 400 คน เป็นนักท่องเที่ยวเพศชาย จำนวน 190 คน (ร้อยละ 47.5) เป็นเพศหญิงจำนวน 210 คน (ร้อยละ 52.5) เมื่อพิจารณาตามอายุโดยเรียงลำดับค่าร้อยละจากมากไปหาน้อย พบว่า ข้อที่มีร้อยละมากที่สุดคือ นักท่องเที่ยวที่มีอายุ 31 – 40 ปี มีจำนวน 116 คน (ร้อยละ 29.0) รองลงมาคือ อายุ 21 – 30 ปี มีจำนวน 102 คน (ร้อยละ 25.5) และอันดับสุดท้าย นักท่องเที่ยวที่มีอายุมากกว่า 50 ปี มีจำนวน 19 คน (ร้อยละ 4.7) ในส่วนของอาชีพของนักท่องเที่ยว ข้อที่มีร้อยละมากที่สุดคืออาชีพนักเรียน/นักศึกษา มีจำนวน 142 คน (ร้อยละ 35.5) รองลงมาคือ รับราชการ/พนักงานรัฐวิสาหกิจ มีจำนวน 80 คน (ร้อยละ 20.0) และอันดับสุดท้าย อาชีพเกษตรกรกรรม มีจำนวน 11 คน (ร้อยละ 2.8) ในด้านระดับการศึกษา เรียงลำดับค่าร้อยละจากมากไปหาน้อย พบว่า

นักท่องเที่ยวที่มีการศึกษาปริญญาตรี มีจำนวน 186 คน (ร้อยละ 46.5) รองลงมาคือ ระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย/ปวช. มีจำนวน 82 คน (ร้อยละ 20.5) และอันดับสุดท้าย การศึกษาระดับประถมศึกษา มีจำนวน 12 คน (ร้อยละ 3) ทางด้าน และสุดท้ายทางด้านรายได้ต่อเดือน ข้อที่มีร้อยละมากที่สุดคือ ผู้ที่มีรายได้ต่อเดือน 15,001 – 30,000 บาท มีจำนวน 153 คน (ร้อยละ 38.3) รองลงมาคือ ผู้ที่มีรายได้ต่อเดือน ต่ำกว่า 5,000 บาท มีจำนวน 92 คน (ร้อยละ 23.0) และอันดับสุดท้าย รายได้ต่อเดือนมากกว่า 20,001 บาท มีจำนวน 24 คน (ร้อยละ 6.0)

ตารางที่ 4.2 แสดงจำนวน (ความถี่) และร้อยละ ประเภทของสื่อ ที่ทำให้นักท่องเที่ยวรู้จักและเข้ามาอุทยานแห่งชาติกุยบุรี

ประเภทสื่อ	จำนวน(คน)	ร้อยละ
1. สื่อมวลชนวิทยุโทรทัศน์	58	14.4
2. วารสารหนังสือพิมพ์	185	46.3
3. เพื่อนกลุ่มญาติ	5	1.3
4. บริษัทหรือองค์กรจัดการท่องเที่ยว	21	5.3
5. ป้ายประชาสัมพันธ์	117	29.2
6. เอกสารแผ่นพับของอุทยาน	6	1.5
7. อื่นๆ (โรงเรียน)	8	2.0
รวม	400	100.0

จากตารางที่ 4.2 พบว่า ประเภทของสื่อ ที่ทำให้นักท่องเที่ยวรู้จักและเข้ามาอุทยานแห่งชาติกุยบุรีมากที่สุดคือวารสารหนังสือพิมพ์ มีจำนวน 185 คน (ร้อยละ 46.3) รองลงมาคือป้ายประชาสัมพันธ์ มีจำนวน 117 คน (ร้อยละ 29.2) และอันดับสุดท้ายคือเพื่อนกลุ่มญาติ มีจำนวน 5 คน (ร้อยละ 1.3)

ตารางที่ 4.3 แสดงจำนวน(ความถี่)และร้อยละขนาดของกลุ่มตัวอย่างที่เดินทางมาท่องเที่ยว

ท่านจะบอกต่อหรือไม่	จำนวน(คน)	ร้อยละ
1.มาลำพังเพียงคนเดียว	56	14.0
2.มาเป็นกลุ่ม (จำนวน 2 – 9 คน)	276	69.0
3.มาเป็นกลุ่มคณะ (จำนวน 10 คนขึ้นไป)	68	17.0
รวม	400	100.0

จากตารางที่ 4.3แสดงให้เห็นว่านักท่องเที่ยวเดินทางมาเป็นกลุ่ม (จำนวน 2 – 9 คน)มากที่สุด มีจำนวน 276 คน (ร้อยละ 69.0) รองลงมาคือมาเป็นกลุ่มคณะ (จำนวน 10 คนขึ้นไป) มีจำนวน 68 คน (ร้อยละ 17.0)และสุดท้ายมาลำพังเพียงคนเดียว มีจำนวน 56 คน (ร้อยละ 14.0)

ตารางที่ 4.4 แสดงจำนวน(ความถี่)และร้อยละ ของระยะเวลาในการเข้ามาใช้บริการการท่องเที่ยว

ท่านจะบอกต่อหรือไม่	จำนวน(คน)	ร้อยละ
1.ไปกลับวันเดียวไม่พักค้างคืน	349	87.3.0
2.พักค้างคืนจำนวน 1 คืน	38	9.5
3.พักค้างคืนมากกว่า 1 คืน	13	3.2
รวม	400	100.0

จากตารางที่ 4.4แสดงให้เห็นว่า นักท่องเที่ยวไปกลับวันเดียวไม่พักค้างคืนมากที่สุด มีจำนวน 349 คน (ร้อยละ 87.3) รองลงมาคือพักค้างคืนจำนวน 1 คืน มีจำนวน 38 คน (ร้อยละ 9.5) และสุดท้ายพักค้างคืนมากกว่า 1 คืน มีจำนวน 13 คน (ร้อยละ 3.2)

ตารางที่ 4.5 แสดงจำนวน(ความถี่)และร้อยละ ของแหล่งท่องเที่ยวที่กลุ่มตัวอย่างได้เข้าไปใช้บริการ

แหล่งท่องเที่ยว	จำนวน(คำตอบ)	ร้อยละ
1.ที่ทำการ/ศูนย์บริการนักท่องเที่ยว	225	24.2
2.ทุ่งกึ่ง	4	0.4
3.เส้นทางศึกษาธรรมชาติ/ศึกษาต่อไม้จันทร์หอม	133	14.3
4.จุดชมช้างป่า	319	34.3
5.น้ำตกดงมะไฟ	6	1.7
6.น้ำตกพามาหอน	2	0.2
7.น้ำตกผาสวรรค์	2	0.2
8.น้ำตกด่านมะค่า	0	0.0
9.น้ำตกแพรงตะคร้อ	18	1.9
10.จุดชมกระทิง	212	22.8
รวม	931	100.0

จากตารางที่ 4.5แสดงให้เห็นว่า นักท่องเที่ยวได้ไปจุดชมช้างป่ามากที่สุด มีจำนวน 319 คน (ร้อยละ 34.3) รองลงมาคือจุดชมกระทิงมีจำนวน 212 คน (ร้อยละ 22.8)และสุดท้ายไม่มีใครเลือกไปเที่ยว น้ำตกด่านมะค่า

ตารางที่ 4.6 แสดงจำนวน(ความถี่)และร้อยละ ของกิจกรรมการท่องเที่ยวที่กลุ่มตัวอย่างได้ทำหรือตั้งใจจะทำ

กิจกรรมการท่องเที่ยว	จำนวน(คำตอบ)	ร้อยละ
1.เที่ยวชมน้ำตก	30	3.0
2.เดินป่าศึกษาธรรมชาติ	96	9.7
3.ดูนก	118	11.9
4.ดูผีเสื้อ	80	8.1
5.ส่องสัตว์ป่า	26	2.6
6.ดูดาว	6	0.6
7.ทำโปงเทียม	66	6.7
8.ปั่นจักรยาน	4	0.4
9.ดูช้าง/ดูกระทิง	342	34.6
10.ตั้งแคมป์พักแรม/กางเต็นท์	50	5.1
11.ค่ายเยาวชนศึกษาธรรมชาติ	16	1.6
12.ทำฝายชะลอความชุ่มชื้น	24	2.4
13.ปลูกป่าเสริมธรรมชาติ	20	2.0
14.นั่งรถชมธรรมชาติ	110	11.1
รวม	998	100.0

จากตารางที่ 4.6แสดงให้เห็นว่า นักท่องเที่ยวได้ไป หรือตั้งใจจะไป ดูช้าง/ดูกระทิงมากที่สุด มีจำนวน 342 คน (ร้อยละ 34.6) รองลงมาคือดูนกมีจำนวน 118 คน (ร้อยละ 11.9)และสุดท้ายปั่นจักรยาน มีจำนวน 4 คน (ร้อยละ 0.4)

ตารางที่ 4.7 แสดงจำนวน(ความถี่)และร้อยละ ของประสบการณ์ในการท่องเที่ยวเชิงนิเวศของกลุ่มตัวอย่าง

ประสบการณ์ในการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ	จำนวน(คน)	ร้อยละ
1.มี	356	89.0
2. ไม่มี	44	11.0
รวม	400	100.0

จากตารางที่ 4.7 แสดงให้เห็นว่า นักท่องเที่ยวเคยมีประสบการณ์ในการท่องเที่ยวเชิงนิเวศมากที่สุด มีจำนวน 356 คน (ร้อยละ 89.0) และไม่มีประสบการณ์ในการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ มีจำนวน 44 คน (ร้อยละ 11.0)

ตารางที่ 4.8 แสดงจำนวน(ความถี่)และร้อยละ ของความต้องการจะกลับมาท่องเที่ยวในอุทยานแห่งชาติกุยบุรีอีกครั้งของกลุ่มตัวอย่าง

ความต้องการจะกลับมาท่องเที่ยวในอุทยานแห่งชาติกุยบุรี	จำนวน(คน)	ร้อยละ
1.มา	376	94.0
2. ไม่มา	24	6.0
รวม	400	100.0

จากตารางที่ 4.8 แสดงให้เห็นว่า นักท่องเที่ยวมีความต้องการจะกลับมาท่องเที่ยวในอุทยานแห่งชาติกุยบุรีอีกมากที่สุด มีจำนวน 376 คน (ร้อยละ 94.0) และไม่มีความต้องการจะมาอีก มีจำนวน 24 คน (ร้อยละ 6.0)

ตารางที่ 4.9 แสดงจำนวน(ความถี่)และร้อยละของข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะ	จำนวน(คน)	ร้อยละ
1.ขาดการปรับปรุง ควรปรับปรุงให้ดีกว่านี้	6	1.5
2.เพิ่มการประชาสัมพันธ์เกี่ยวกับการท่องเที่ยว	4	1.0
3.การให้คำแนะนำการเวลท่องเที่ยว	2	0.5
4.ทำป้ายแสดงให้ชัดเจนมากกว่านี้	4	1.0
5.เพิ่มร้านอาหารในพื้นที่	4	1.0
6.เพิ่มเจ้าหน้าที่ในการให้บริการ	2	0.5
7.จัดการด้านความปลอดภัย	2	0.5
ไม่มีข้อเสนอแนะ	376	94.0
รวม	400	100.0

จากตารางที่4.9 นักท่องเที่ยวเห็นว่าแหล่งท่องเที่ยวควรมีการปรับปรุงให้ดีกว่านี้มากที่สุด(ร้อยละ1.5) รองลงมาคือ เพิ่มการประชาสัมพันธ์เกี่ยวกับการท่องเที่ยว(ร้อยละ 1.0) และสุดท้ายจัดการด้านความปลอดภัย(ร้อยละ 0.5) ตามลำดับ

ตอนที่ 2 แบบสอบถามความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการท่องเที่ยวเชิงนิเวศของกลุ่ม ตัวอย่าง ตารางที่ 4.10 แสดงจำนวน (ความถี่) และร้อยละของผู้ตอบแบบสอบถาม จำแนกตามข้อมูล ด้านประสบการณ์และความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ

ประเด็น	จำนวน คนตอบ ถูก (ร้อยละ)	จำนวน คนตอบ ผิด (ร้อยละ)	รวม
1. การท่องเที่ยวเชิงนิเวศจำเป็นที่นักท่องเที่ยวและผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องต้องมีความรับผิดชอบในการใช้ประโยชน์ในพื้นที่จากการท่องเที่ยวที่มีความสัมพันธ์กับระบบนิเวศ	396 (99.0)	4 (1.0)	400 (100)
2. การท่องเที่ยวเชิงนิเวศควรเน้นการตอบสนองความต้องการของนักท่องเที่ยวเป็นหลัก โดยเฉพาะสิ่งอำนวยความสะดวกต่างๆ	138 (34.5)	262 (65.5)	400 (100)
3. การเที่ยวชมสวนป่าสวนผลไม้และฟาร์มปศุสัตว์เป็นการท่องเที่ยวเชิงนิเวศอย่างหนึ่ง	132 (33.0)	268 (67.0)	400 (100)
4. ในพื้นที่แหล่งท่องเที่ยวจำเป็นต้องมีการจำกัดและควบคุมปริมาณนักท่องเที่ยวให้เข้าไปใช้ประโยชน์อย่างเหมาะสม	326 (81.5)	74 (18.5)	400 (100)
5. นักท่องเที่ยวจำเป็นที่จะต้องมีความรู้ด้านธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมก่อนจะเดินทางมาท่องเที่ยวที่อุทยานแห่งชาติกุยบุรี	306 (76.5)	94 (23.5)	400 (100)
6. การดูแลรักษาความสะอาดในพื้นที่แหล่งท่องเที่ยวเป็นหน้าที่ของเจ้าหน้าที่เท่านั้น	296 (74.0)	104 (26.0)	400 (100)
7. การเข้าไปมีส่วนร่วมในการจัดการแหล่งท่องเที่ยวและรับผลประโยชน์ที่เกิดขึ้นมีเฉพาะหน่วยงานภาครัฐเท่านั้นที่เข้าไปเกี่ยวข้อง	222 (55.5)	178 (44.5)	400 (100)
8. การท่องเที่ยวเชิงนิเวศเป็นรูปแบบการท่องเที่ยวที่มุ่งให้เกิดจิตสำนึกต่อการรักษาระบบนิเวศอย่างยั่งยืน	382 (95.5)	18 (4.5)	400 (100)
9. การชักนำให้นักท่องเที่ยวเข้ามาเที่ยวแหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติแต่ละแห่งในคราวเดียวกันหลายๆจะส่งผลดีต่อแหล่งท่องเที่ยวนั้น	138 (34.5)	262 (65.5)	400 (100)

ตารางที่ 4.10 (ต่อ)

ประเด็น	จำนวนคน ตอบถูก (ร้อยละ)	จำนวน คนตอบ ผิด (ร้อยละ)	รวม
10. เจ้าหน้าที่ที่รับผิดชอบในแหล่งท่องเที่ยว ควรเป็นผู้แนะนำและให้ความรู้ ข้อควรปฏิบัติแก่นักท่องเที่ยว	384 (96.0)	16 (4.0)	400
11. การท่องเที่ยวอุทยานแห่งชาติไม่อนุญาตให้นักท่องเที่ยวนำสัตว์เลี้ยงหรือสัตว์เลี้ยงพาหนะเข้าไปในอุทยานแห่งชาติ	392 (98.0)	8 (2.0)	400
12. นักท่องเที่ยวไม่ควรทิ้งสิ่งที่เป็นเชื้อเพลิง เช่น ก้นบุหรี่ ในอุทยานแห่งชาติกุยบุรี ซึ่งอาจก่อให้เกิดเพลิงไหม้	398 (99.5)	2 (0.5)	400
13. นักท่องเที่ยวไม่ควรทิ้งขยะ หรือสิ่งปฏิกูลในอุทยานแห่งชาติกุยบุรี	384 (96.0)	16 (4.0)	400
14. นักท่องเที่ยวไม่ควรให้อาหารสัตว์ เพราะจะทำให้พฤติกรรมการกินของสัตว์เปลี่ยนไป	388 (97.0)	12 (3.0)	400
15. นักท่องเที่ยวไม่ส่งเสียงดังอื้อฉาวหรือกระทำการอื่นอันเป็นการรบกวนหรือเป็นที่เดือดร้อน รำคาญแก่คนหรือสัตว์ในขณะท่องเที่ยวในอุทยานแห่งชาติ กุยบุรี	390 (97.5)	10 (2.5)	400
16. นักท่องเที่ยวไม่ควรนำยานพาหนะเข้าออกหรือขับขี่ยานพาหนะในทางที่มีได้จัดไว้ให้	398 (99.5)	2 (0.5)	400
17. นักท่องเที่ยวไม่ควรปิดประกาศ โฆษณา หรือขีดเขียนในที่ต่างๆ	396 (99.0)	4 (1.0)	400
18. นักท่องเที่ยวไม่ควรเก็บหาของป่า	386 (96.5)	14 (3.5)	400
19. อุทยานแห่งชาติไม่อนุญาตให้นักท่องเที่ยวนำเครื่องมือสำหรับล่าสัตว์หรือจับสัตว์ใดๆ เข้าไปในอุทยาน	390 (97.5)	10 (2.5)	400
20. นักท่องเที่ยวควรปฏิบัติตามกฎระเบียบของอุทยานแห่งชาติ และคำแนะนำของเจ้าหน้าที่อย่างเคร่งครัด เพื่อให้เกิดประโยชน์สูงสุดทั้งต่ออุทยานแห่งชาติ สัตว์ป่า และ ตัวนักท่องเที่ยวเอง	388 (97.0)	12 (3.0)	400

จากตาราง 4.10 สามารถสรุปในด้านความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ การเที่ยวชม สวนป่าสวนผลไม้และฟาร์มปศุสัตว์ เป็นการท่องเที่ยวอย่างหนึ่ง มีผู้ตอบมากที่สุด ร้อยละ 67 การท่องเที่ยวเชิงเกษตรเน้น การตอบสนองความต้องการของนักท่องเที่ยวเป็นหลัก โดยเฉพาะสิ่งอำนวยความสะดวก และการชักนำให้นักท่องเที่ยวเข้ามาแหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติ แต่ละแห่งในคราวเดียวกันมากๆ จะส่งผลดีต่อแหล่งท่องเที่ยว ซึ่งนักท่องเที่ยวตอบมากที่สุดลำดับ

ตอนที่ 3 ค่าเฉลี่ยความพึงพอใจของนักท่องเที่ยวเกี่ยวกับเรื่องการจัดการการท่องเที่ยวเชิง

นิเวศอุทยานแห่งชาติกุยบุรี จังหวัดประจวบคีรีขันธ์

ตารางที่ 4.11 ค่าเฉลี่ยความพึงพอใจของนักท่องเที่ยวเกี่ยวกับเรื่องการจัดการการท่องเที่ยวเชิง

นิเวศอุทยานแห่งชาติกุยบุรี โดยรวม

ความพึงพอใจ (โดยรวม)	— X	(S.D.)	ระดับความพึง พอใจ
1.ด้านกิจกรรมการท่องเที่ยว	3.28	0.22	ปานกลาง
2.ด้านสิ่งอำนวยความสะดวก	3.06	0.29	ปานกลาง
3.ด้านที่พัก	3.25	0.05	ปานกลาง
4.ด้านอาหาร	3.16	0.06	ปานกลาง
5.ด้านของที่ระลึก/ของฝาก	2.82	0.11	ปานกลาง
รวม	3.11	0.18	ปานกลาง

จากตารางที่ 4.11 พบว่านักท่องเที่ยวมีความพึงพอใจของนักท่องเที่ยวเกี่ยวกับเรื่องการจัดการการท่องเที่ยวเชิง นิเวศอุทยานแห่งชาติกุยบุรี โดยมีค่าเฉลี่ยรวม = 3.11 (ระดับปานกลาง)

เมื่อพิจารณาแต่ละด้านในองค์ประกอบ (1-5) พบว่านักท่องเที่ยว มีความพึงพอใจกับด้านกิจกรรมการท่องเที่ยวมากที่สุด โดยมีค่าเฉลี่ย = 3.28 (ระดับปานกลาง) รองลงมาได้แก่ ด้านที่พัก ค่าเฉลี่ย = 3.25 (ระดับปานกลาง) ด้านอาหาร ค่าเฉลี่ย = 3.16 (ระดับปานกลาง) ด้านสิ่งอำนวยความสะดวกค่าเฉลี่ย = 3.06 (ระดับปานกลาง) และด้านของที่ระลึก/ของฝาก ค่าเฉลี่ย = 2.82 (ระดับปานกลาง)

ตารางที่ 4.12 ค่าเฉลี่ยความพึงพอใจของนักท่องเที่ยวต่อด้านกิจกรรมการท่องเที่ยว

1.ด้านกิจกรรมการท่องเที่ยว	$\bar{X}$	S.D.	ระดับความพึงพอใจ
1.1 เที่ยวชมน้ำตก	3.14	0.80	ปานกลาง
1.2 เดินป่าศึกษาธรรมชาติ	3.50	0.74	มาก
1.3 คุนุก	3.26	0.87	ปานกลาง
1.4 คุผีเสื่อ	3.25	0.80	ปานกลาง
1.5 ส่องสัตว์ป่า	2.99	0.90	ปานกลาง
1.6 คุกาว	3.02	0.84	ปานกลาง
1.7 ทำโป่งเทียม	3.41	0.89	มาก
1.8 ปั่นจักรยาน	3.03	0.89	ปานกลาง
1.9 คุซ้าง/คุวักกระทิง	3.86	1.11	มาก
1.10 ตั้งแคมป์พักแรม/กางเต็นท์	3.24	0.92	ปานกลาง
1.11 ค่ายเยาวชนศึกษาธรรมชาติ	3.25	0.86	ปานกลาง
1.12 ทำฝายชะลอความชุ่มชื้น	3.26	0.91	ปานกลาง
1.13 ปลูกป่าเสริมธรรมชาติ	3.33	0.90	ปานกลาง
1.14 นั่งรถชมธรรมชาติ	3.44	0.99	มาก
รวม	3.28	0.22	ปานกลาง

จากตารางที่ 4.12พบว่านักท่องเที่ยวมีความพึงพอใจของนักท่องเที่ยวเกี่ยวกับด้านกิจกรรมการท่องเที่ยวโดยมีค่าเฉลี่ยรวม = 3.28 (ระดับปานกลาง)

เมื่อพิจารณาแต่ละด้านในองค์ประกอบย่อย (1.1-1.14) พบว่านักท่องเที่ยว มีความพึงพอใจกับคูช้าง/ควัวกระทิงมากที่สุด ค่าเฉลี่ย = 3.86 (ระดับมาก) รองลงมาคือ เดินป่าศึกษาธรรมชาติ ค่าเฉลี่ย = 3.50 (ระดับมาก) และอันดับสุดท้าย ส่องสัตว์ป่า ค่าเฉลี่ย = 2.99 (ระดับปานกลาง)

ตารางที่ 4.13 ค่าเฉลี่ยความพึงพอใจของนักท่องเที่ยวต่อด้านสิ่งอำนวยความสะดวก

2. ด้านสิ่งอำนวยความสะดวก	— X	S.D.	ระดับความพึงพอใจ
2.1 ที่จอดรถ	3.19	0.97	ปานกลาง
2.2 ร้านค้า	2.68	0.96	ปานกลาง
2.3 ร้านอาหาร	2.72	1.00	ปานกลาง
2.4 ห้องน้ำ	3.49	0.96	มาก
2.5 ป้ายบอกทาง	2.90	1.04	ปานกลาง
2.6 ที่พัก ม้านั่ง	3.10	0.90	ปานกลาง
2.7 ศูนย์ให้ข้อมูลนักท่องเที่ยว	3.43	0.99	มาก
2.8 ระบบบริการสาธารณูปโภค (ไฟฟ้า น้ำประปา โทรศัพท์)	2.94	0.94	ปานกลาง
2.9 ระบบบริการสาธารณสุข เช่น โรงพยาบาล	2.80	0.84	ปานกลาง
2.10 ระบบบริการด้านการรักษาความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สิน เช่น ตำรวจ หรือเจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัย	3.36	0.85	ปานกลาง
รวม	3.06	0.29	ปานกลาง

จากตารางที่ 4.13 พบว่านักท่องเที่ยวที่มีความพึงพอใจของนักท่องเที่ยวต่อ ด้านสิ่งอำนวยความสะดวกมีค่าเฉลี่ยรวม = 3.06 (ระดับปานกลาง)

เมื่อพิจารณาเป็นแต่ละด้านในองค์ประกอบย่อย (2.1-2.10) พบว่า นักท่องเที่ยวมีความพึงพอใจกับห้องน้ำมากที่สุด ค่าเฉลี่ย = 3.49 (ระดับมาก) รองลงมาคือศูนย์ให้ข้อมูลนักท่องเที่ยว ค่าเฉลี่ย = 3.43 (ระดับมาก) และอันดับสุดท้ายร้านค้า ค่าเฉลี่ย = 2.68 (ระดับปานกลาง)

ตารางที่ 4.14 ค่าเฉลี่ยความพึงพอใจของนักท่องเที่ยวต่อด้านที่พัก

3. ด้านที่พัก	— X	S.D.	ระดับความพึง พอใจ
3.1 ความสะดวกในการติดต่อ สอบถามหรือจองที่พัก	3.32	0.90	ปานกลาง
3.2 ความสะอาดของที่พัก	3.27	0.94	ปานกลาง
3.3 ความเพียงพอของจำนวนที่พัก/ ห้องพัก	3.16	0.86	ปานกลาง
3.4 ความปลอดภัยของที่พัก	3.30	0.90	ปานกลาง
3.5 ความเหมาะสมของราคาที่พัก	3.23	0.92	ปานกลาง
3.6 การบริการของพนักงานผู้ ให้บริการด้านที่พัก	3.29	0.95	ปานกลาง
3.7 การเสนอเงื่อนไขหรือสิทธิพิเศษ สำหรับที่พัก	3.22	0.90	ปานกลาง
3.8 กระบวนการโดยรวมของการ ให้บริการด้านที่พัก	3.23	0.90	ปานกลาง
รวม	3.25	0.05	ปานกลาง

จากตารางที่ 4.14 พบว่านักท่องเที่ยวมีความพึงพอใจต่อด้านที่พักมีค่าเฉลี่ยรวม = 3.25 (ระดับปานกลาง)

เมื่อพิจารณาแต่ละด้านในองค์ประกอบย่อย (3.1-3.8) พบว่า นักท่องเที่ยวมีความพึงพอใจกับความสะดวกในการติดต่อสอบถามหรือจองที่พัก มากที่สุด ค่าเฉลี่ย = 3.32 (ระดับปานกลาง) รองลงมาคือความปลอดภัยของที่พักค่าเฉลี่ย = 3.30 (ระดับปานกลาง) และอันดับสุดท้ายความเพียงพอของจำนวนที่พัก/ห้องพัก ค่าเฉลี่ย = 3.16 (ระดับปานกลาง)

ตารางที่ 4.15 ค่าเฉลี่ยความพึงพอใจของนักท่องเที่ยวต่อด้านอาหาร

4. ด้านอาหาร	— X	S.D.	ระดับความพึง พอใจ
4.1 รสชาติอาหาร	3.16	0.88	ปานกลาง
4.2 ความเหมาะสมของราคาอาหาร	3.08	0.81	ปานกลาง
4.3 การบริการของพนักงานในสถานที่ บริการอาหาร	3.23	0.81	ปานกลาง
4.4 ความสะอาดของสถานที่บริการ อาหาร	3.19	0.82	ปานกลาง
รวม	3.16	0.06	ปานกลาง

จากตารางที่ 4.15 พบว่านักท่องเที่ยวที่มีความพึงพอใจต่อด้านอาหารมีค่าเฉลี่ยรวม = 3.16 (ระดับปานกลาง)

เมื่อพิจารณาแต่ละด้านในองค์ประกอบย่อย (4.1-4.4) พบว่านักท่องเที่ยว มีความพึงพอใจกับการบริการของพนักงานในสถานที่บริการอาหารมากที่สุด ค่าเฉลี่ย = 3.23 (ระดับปานกลาง) รองลงมาความสะอาดของสถานที่บริการอาหาร ค่าเฉลี่ย = 3.19 (ระดับปานกลาง) และอันดับสุดท้าย ความเหมาะสมของราคาอาหาร ค่าเฉลี่ย = 3.08 (ระดับปานกลาง)

ตารางที่ 4.16 ค่าเฉลี่ยความพึงพอใจของนักท่องเที่ยวต่อด้านของที่ระลึก/ของฝาก

5. ด้านของที่ระลึก/ของฝาก	— X	S.D.	ระดับความพึง พอใจ
5.1 ความเหมาะสมของการกระจายตัว ของร้านจำหน่ายของที่ระลึก	2.78	0.96	ปานกลาง
5.2 ของที่ระลึกมีความหลากหลาย	2.75	0.91	ปานกลาง
5.3 ความเหมาะสมของราคาของที่ ระลึก	2.81	0.90	ปานกลาง
5.4 รูปแบบการส่งเสริมการขายของที่ ระลึก	2.75	0.88	ปานกลาง
5.5 การบริการของพนักงานผู้จำหน่าย ของที่ระลึก	3.03	0.88	ปานกลาง
รวม	2.82	0.11	ปานกลาง

จากตารางที่ 4.16 พบว่านักท่องเที่ยวที่มีความพึงพอใจต่อด้านของที่ระลึกของฝากมีค่าเฉลี่ยรวม = 2.82 (ระดับปานกลาง)

เมื่อพิจารณาแต่ละด้านในองค์ประกอบย่อย (5.1-5.5) พบว่า นักท่องเที่ยวมีความพึงพอใจกับการบริการของพนักงานผู้จำหน่ายของที่ระลึกมากที่สุด ค่าเฉลี่ย = 3.03 (ระดับปานกลาง) รองลงมาความเหมาะสมของราคาของที่ระลึก ค่าเฉลี่ย = 2.81 (ระดับปานกลาง) และอันดับสุดท้ายของที่ระลึกมีความหลากหลาย และ รูปแบบการส่งเสริมการขายของที่ระลึก ค่าเฉลี่ย = 2.75 (ระดับปานกลาง)

ตอนที่ 4 ทดสอบสมมติฐาน

สมมติฐานหลักข้อที่ 1 นักท่องเที่ยวที่มีลักษณะทางประชากรศาสตร์ (เพศ อายุ ระดับการศึกษา และรายได้) แตกต่างกัน มีความรู้ ความเข้าใจในการท่องเที่ยวเชิงนิเวศแตกต่างกัน

จากสมมติฐานการวิจัยข้อที่ 1 สามารถจำแนกเป็นสมมติฐานย่อยดังนี้

สมมติฐานย่อย 1.1

H_0 : นักท่องเที่ยวที่มีเพศแตกต่างกัน มีความรู้ ความเข้าใจในการท่องเที่ยวเชิงนิเวศไม่แตกต่างกัน

H_1 : นักท่องเที่ยวที่มีเพศแตกต่างกัน มีความรู้ ความเข้าใจในการท่องเที่ยวเชิงนิเวศแตกต่างกัน

สำหรับสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ จะใช้การทดสอบค่าโดยใช้กลุ่มตัวอย่างทั้งสองกลุ่มที่เป็นอิสระต่อกัน (Independent t-test) ใช้ระดับความเชื่อมั่น 95% ดังนั้น จะปฏิเสธสมมติฐานหลัก (H_0) ก็ต่อเมื่อ 2-tails Prob (p) มีค่าน้อยกว่า .05 ผลการทดสอบสมมติฐานแสดงดังตาราง

ตารางที่ 4.17 ความรู้ ความเข้าใจในการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ โดยจำแนกตามเพศ

ความรู้ ความเข้าใจ	เพศ		t	P
	ชาย	หญิง		
ความรู้ ความเข้าใจโดยรวม	17.35	16.52	4.368	0.00*

จากการวิเคราะห์ในตาราง 4.17 โดยใช้สถิติ Independent Sample t-test ในการทดสอบพบว่า ค่า Probability (p) โดยรวมมีค่าความน่าจะเป็น (Probability) เท่ากับ .000 ซึ่งน้อยกว่า .05 นั่นคือ ปฏิเสธสมมติฐานหลัก (H_0) หมายความว่า นักท่องเที่ยว ที่มีเพศต่างกัน มีความรู้ ความเข้าใจต่อการจัดการการท่องเที่ยวเชิงนิเวศแตกต่างกัน โดยเพศชายมีความรู้ความเข้าใจมากกว่าเพศหญิง

สมมติฐานย่อย 1.2

H0: นักท่องเที่ยวที่มีอายุแตกต่างกัน มีความรู้ ความเข้าใจในการท่องเที่ยวเชิงนิเวศไม่แตกต่างกัน

H1: นักท่องเที่ยวที่มีอายุแตกต่างกัน มีความรู้ ความเข้าใจในการท่องเที่ยวเชิงนิเวศแตกต่างกัน

สำหรับสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ จะใช้การทดสอบด้วยค่าความแปรปรวนทางเดียว (One Way Analysis of Variance : One Way Anova) และการทดสอบสมมติฐานใช้ระดับความเชื่อมั่น 95% ดังนั้น จะปฏิเสธสมมติฐานหลัก (H0) และยอมรับสมมติฐานรอง (H1) ก็ต่อเมื่อมีค่าเฉลี่ยอย่างน้อยหนึ่งคู่ที่แตกต่างกัน

ตารางที่ 4.18 ความรู้ ความเข้าใจในการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ โดยจำแนกตามอายุ

ความรู้ ความเข้าใจ	อายุ					df	Sig.
	ต่ำกว่า 20ปี	21-30 ปี	31-40 ปี	41-50 ปี	มากกว่า 50ปี		
ความรู้ ความเข้าใจ โดยรวม	16.96	17.28	15.97	17.70	17.05	12.366	0.00*

จากตารางที่ 4.18 ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบอายุของนักท่องเที่ยวที่มาท่องเที่ยว โดยใช้สถิติวิเคราะห์ค่าความแปรปรวนทางเดียว (One Way Analysis of Variance : One Way Anova) เมื่อพิจารณาความรู้ ความเข้าใจโดยรวม มีค่า Sig. เท่ากับ .000 ซึ่งมีค่าน้อยกว่า 0.05 นั่นคือปฏิเสธสมมติฐานหลัก (H₀) และยอมรับสมมติฐานรอง (H₁) ซึ่งหมายความว่านักท่องเที่ยวที่มีอายุแตกต่างกัน มีความรู้ ความเข้าใจในการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ แตกต่างกัน

เพื่อให้ทราบว่านักท่องเที่ยว ที่มีอายุแตกต่างกันในรายคู่ใดบ้างที่มีความรู้ ความเข้าใจในการท่องเที่ยวเชิงนิเวศแตกต่างกัน ดังนั้นผู้วิจัยจึงได้ทำการทดสอบความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ยเป็นรายคู่ โดยใช้วิธี Least Significant Difference (LSD) ปรากฏผลดังนี้

ตารางที่ 4.19 เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยนักท่องเที่ยวที่มีต่อความรู้ ความเข้าใจในการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ จำแนกตามอายุ โดยเปรียบเทียบเป็นรายคู่

อายุ	น้อยกว่า 20ปี	21-30 ปี	31-40 ปี	41-50 ปี	มากกว่า 50ปี
น้อยกว่า 20 ปี	-	-3214 (.243)	.9888* (.000)	-.7444* (.010)	-.0897 (.849)
21-30 ปี		-	1.3102* (.000)	-.4230 (.123)	.2317 (.616)
31-40 ปี			-	-1.7332* (.000)	-1.0785* (.019)
41-50 ปี				-	.6547 (.164)
มากกว่า 50 ปี					-

หมายเหตุ:* ค่าเฉลี่ยของคะแนน 2 กลุ่มอายุ แตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ โดยวิธี LSD ที่ระดับ 0.05

สืบเนื่องจากตารางที่ 4.19พบว่าค่าเฉลี่ยความรู้ ความเข้าใจมีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($P < 0.05$) ดังนั้นตารางที่ 4.19 จึงวิเคราะห์เปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยรายคู่ของนักท่องเที่ยว (โดยใช้วิธี Least Significant Difference : LSD) ที่มีอายุแตกต่างกัน พบว่านักท่องเที่ยวกลุ่มอายุ 31-40 ปี มีความรู้ ความเข้าใจในการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ แตกต่างกับกลุ่มที่มีอายุน้อยกว่า 20 ปี ,อายุ 21-30 ปี, 41-50 ปี และมากกว่า 50 ปี ซึ่งมีค่า Sig เท่ากับ .000,.000,.000 และ .019 ตามลำดับ และกลุ่มอายุ 41-50ปี แตกต่างกับกลุ่มอายุน้อยกว่า 20 ปี ซึ่งมีค่า Sig = .010 ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ .05

สมมติฐานย่อย 1.3

H0:นักท่องเที่ยงที่มีอาชีพแตกต่างกัน มีความรู้ ความเข้าใจในการท่องเที่ยวเชิงนิเวศไม่แตกต่างกัน

H1:นักท่องเที่ยงที่มีอาชีพแตกต่างกัน มีความรู้ ความเข้าใจในการท่องเที่ยวเชิงนิเวศแตกต่างกัน

สำหรับสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ จะใช้การทดสอบด้วยค่าความแปรปรวนทางเดียว (One Way Analysis of Variance : One Way Anova) และการทดสอบสมมติฐานใช้ระดับความเชื่อมั่น 95% ดังนั้น จะปฏิเสธสมมติฐานหลัก (H0) และยอมรับสมมติฐานรอง (H1) ก็ต่อเมื่อมีค่าเฉลี่ยอย่างน้อยหนึ่งคู่ที่แตกต่างกัน

ตารางที่ 4.20 ความรู้ ความเข้าใจในการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ โดยจำแนกตามอาชีพ

ความรู้ ความ เข้าใจ	อาชีพ							df	Sig.
	นักเรียน/ นักศึกษา	รับ ราชการ	พนักงาน	แม่บ้าน	รับจ้าง ทั่วไป	ค้าขาย	เกษตรกร		
ความรู้ ความ เข้าใจ โดยรวม	17.63	18.56	16.61	17.39	16.68	17.50	17.13	11.083	0.00*

จากตารางที่ 4.20 ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบอาชีพของนักท่องเที่ยงที่มาท่องเที่ยว โดยใช้สถิติวิเคราะห์ค่าความแปรปรวนทางเดียว (One Way Analysis of Variance : One Way ANOVA) เมื่อพิจารณา พบว่า มีค่า Sig. เท่ากับ .000 ซึ่งมีค่าน้อยกว่า 0.05 นั่นคือปฏิเสธสมมติฐานหลัก (H0) และยอมรับสมมติฐานรอง (H1) ซึ่งหมายความว่านักท่องเที่ยงที่มีอาชีพแตกต่างกัน มีความรู้ ความเข้าใจในการท่องเที่ยวเชิงนิเวศแตกต่างกัน

เพื่อให้ทราบว่ากลุ่มตัวอย่าง ที่มีอาชีพแตกต่างกันในรายคู่ใดบ้าง ที่มีความรู้ ความเข้าใจในการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ แตกต่างกัน ดังนั้น ผู้วิจัยจึงได้ทำการทดสอบความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ยเป็นรายคู่ โดยใช้วิธี Least Significant Difference (LSD) ปรากฏผลดังนี้

ตารางที่ 4.21 เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยด้านความรู้ ความเข้าใจในการท่องเที่ยวเชิงนิเวศจำแนกตามอาชีพ ของนักท่องเที่ยว โดยเปรียบเทียบเป็นรายคู่

อาชีพ	นักเรียน/ นักศึกษา	รับ ราชการ	พนักงาน บริษัท	แม่บ้าน	รับจ้าง ทั่วไป	ค้าขาย	เกษตร กรรม
นักเรียน/ นักศึกษา	-	.07969*	.06039*	.08171*	.09943*	.07804*	.08208*
รับราชการ		-	-.01930	.00202	.01974	-.00164	.00239
พนักงาน บริษัท			-	.02132	.03904	.01765	.02169
แม่บ้าน				-	.01771	-.00367	.00037
รับจ้างทั่วไป					-	-.02138	-.01734
ค้าขาย						-	.00404
เกษตรกรรม							-

หมายเหตุ: * ค่าเฉลี่ยของคะแนน 2 กลุ่มอาชีพแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ โดยวิธี LSD ที่ระดับ 0.05

จากตารางที่ 4.21พบว่า ค่าเฉลี่ยความรู้ความเข้าใจมีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($P < 0.05$) ดังนั้นตารางที่ 4.21 จึงวิเคราะห์เปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยรายคู่ของนักท่องเที่ยว (โดยใช้วิธี Least Significant Difference : LSD) ที่มีอาชีพที่ต่างกัน พบว่า นักท่องเที่ยวที่มีอาชีพนักเรียน/นักศึกษา มีความรู้ความเข้าใจในการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ แตกต่างกับนักท่องเที่ยวที่มีอาชีพรับราชการพนักงานบริษัทแม่บ้านรับจ้างทั่วไปค้าขาย และเกษตรกรรม

สมมติฐานย่อย 1.4

H0:นักท่องเที่ยงที่มีระดับการศึกษาแตกต่างกัน มีความรู้ ความเข้าใจในการท่องเที่ยวเชิงนิเวศไม่แตกต่างกัน

H1:นักท่องเที่ยงที่มีระดับการศึกษาแตกต่างกัน มีความรู้ ความเข้าใจในการท่องเที่ยวเชิงนิเวศแตกต่างกัน

สำหรับสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ จะใช้การทดสอบด้วยค่าความแปรปรวนทางเดียว (One Way Analysis of Variance : One Way ANOVA) และการทดสอบสมมติฐานใช้ระดับความเชื่อมั่น 95% ดังนั้น จะปฏิเสธสมมติฐานหลัก (H0) และยอมรับสมมติฐานรอง (H1) ก็ต่อเมื่อมีค่าเฉลี่ยอย่างน้อยหนึ่งคู่ที่แตกต่างกัน

ตารางที่ 4.22 ความรู้ ความเข้าใจในการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ โดยจำแนกตามระดับการศึกษา

ความรู้ ความเข้าใจ	ระดับการศึกษา						df	Sig.
	ประถมศึกษา	มัธยมศึกษาตอนต้น	มัธยมศึกษาตอนปลาย/ปวช.	อนุปริญญา/ปวส./ปวท.	ปริญญาตรี	ปริญญาโทหรือสูงกว่า		
ความรู้ ความเข้าใจ โดยรวม	15.83	16.30	16.62	17.34	16.51	17.56	5.332	0.00*

จากตารางที่ 4.22 ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบการศึกษาของนักท่องเที่ยงที่มาท่องเที่ยว โดยใช้สถิติวิเคราะห์ค่าความแปรปรวนทางเดียว (One Way Analysis of Variance : One Way Anova) เมื่อพิจารณา พบว่า มีค่า Sig. เท่ากับ .000 ซึ่งมีค่าน้อยกว่า 0.05 นั่นคือปฏิเสธสมมติฐานหลัก (H₀) และยอมรับสมมติฐานรอง (H₁) ซึ่งหมายความว่านักท่องเที่ยงที่มีระดับการศึกษาแตกต่างกัน มีความรู้ ความเข้าใจในการท่องเที่ยวเชิงนิเวศแตกต่างกัน

เพื่อให้ทราบว่านักท่องเที่ยง ที่มีระดับการศึกษาแตกต่างกันในรายชื่อใดบ้าง ที่มีความรู้ ความเข้าใจในการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ แตกต่างกัน ดังนั้น ผู้วิจัยจึงได้ทำการทดสอบความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ยเป็นรายคู่ โดยใช้วิธี Least Significant Difference (LSD) ปรากฏผลดังนี้

ตารางที่ 4.23 เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยความรู้ ความเข้าใจในการท่องเที่ยวเชิงนิเวศจำแนกตามระดับการศึกษา โดยเปรียบเทียบเป็นรายคู่

ระดับการศึกษา	ประถมศึกษา	มัธยมศึกษาตอนต้น	มัธยมศึกษาตอนปลาย/ปวช.	อนุปริญญา/ปวส./ปวท.	ปริญญาตรี	ปริญญาโทหรือสูงกว่า
ประถมศึกษา	-	-1.7292* (.007)	-1.6789* (.004)	-1.5136* (.014)	-.7903 (.163)	-.4744 (.449)
มัธยมศึกษาตอนต้น		-	.0503 (.899)	.2156 (.618)	.9388* (.010)	1.2548* (.006)
มัธยมศึกษาตอนปลาย/ปวช.			-	.1653 (.630)	.8885* (.000)	1.2045* (.001)
อนุปริญญา/ปวส./ปวท.				-	-.7233* (.018)	1.0392* (.011)
ปริญญาตรี					-	.3160 (.345)
ปริญญาโทหรือสูงกว่า						-

จากตารางที่ 4.23 พบว่า ค่าเฉลี่ยความรู้ความเข้าใจมีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($P < 0.05$) ดังนั้นตารางที่ 4.23 จึงวิเคราะห์เปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยรายคู่ของกลุ่มตัวอย่าง (โดยใช้วิธี Least Significant Difference : LSD) ที่มีระดับการศึกษาที่แตกต่างกัน

นักท่องเที่ยงที่มีการศึกษาระดับประถมศึกษา มีความรู้ความเข้าใจในการท่องเที่ยวเชิงนิเวศแตกต่างกับนักท่องเที่ยงที่มีการศึกษาระดับมัธยมศึกษาตอนต้นมัธยมศึกษาตอนปลาย/ปวช.และอนุปริญญา/ปวส./ปวท. โดยนักท่องเที่ยงที่มีการศึกษาระดับมัธยมศึกษาตอนต้น มัธยมศึกษาตอนปลาย/ปวช. และอนุปริญญา/ปวส./ปวท.มีความรู้ความเข้าใจในการท่องเที่ยวเชิงนิเวศมากกว่านักท่องเที่ยงที่มีการศึกษาระดับประถมศึกษา

นักท่องเที่ยงที่มีการศึกษาระดับมัธยมศึกษาตอนต้น มีความรู้ความเข้าใจในการท่องเที่ยวเชิงนิเวศแตกต่างกับนักท่องเที่ยงที่มีการศึกษาระดับปริญญาตรี และปริญญาโท โดยนักท่องเที่ยงที่มีการศึกษาระดับปริญญาตรี และปริญญาโท มีความรู้ความเข้าใจในการท่องเที่ยวเชิงนิเวศมากกว่านักท่องเที่ยงที่มีการศึกษาระดับมัธยมศึกษาตอนต้น

นักท่องเที่ยงที่มีการศึกษาระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย มีความรู้ความเข้าใจในการท่องเที่ยวเชิงนิเวศแตกต่างกับนักท่องเที่ยงที่มีการศึกษาระดับปริญญาตรี และปริญญาโท โดยนักท่องเที่ยงที่มีการศึกษาระดับปริญญาตรี และปริญญาโท มีความรู้ความเข้าใจในการท่องเที่ยวเชิงนิเวศมากกว่านักท่องเที่ยงที่มีการศึกษาระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย

นักท่องเที่ยงที่มีการศึกษาระดับอนุปริญญา/ปวส./ปวท.มีความรู้ความเข้าใจในการท่องเที่ยวเชิงนิเวศแตกต่างกับนักท่องเที่ยงที่มีการศึกษาระดับปริญญาตรี และปริญญาโท โดยนักท่องเที่ยงที่มีการศึกษาระดับปริญญาตรี และปริญญาโท มีความรู้ความเข้าใจในการท่องเที่ยวเชิงนิเวศมากกว่านักท่องเที่ยงที่มีการศึกษาระดับอนุปริญญา/ปวส./ปวท.

สมมติฐานย่อย 1.5

H0:นักท่องเที่ยงที่มีรายได้เฉลี่ยต่อเดือนแตกต่างกัน มีความรู้ ความเข้าใจในการท่องเที่ยวเชิงนิเวศไม่แตกต่างกัน

H1:นักท่องเที่ยงที่มีรายได้เฉลี่ยต่อเดือนแตกต่างกัน มีความรู้ ความเข้าใจในการท่องเที่ยวเชิงนิเวศแตกต่างกัน

สำหรับสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ จะใช้การทดสอบด้วยค่าความแปรปรวนทางเดียว (One Way Analysis of Variance : One Way ANOVA) และการทดสอบสมมติฐานใช้ระดับความเชื่อมั่น 95% ดังนั้น จะปฏิเสธสมมติฐานหลัก (H0) และยอมรับสมมติฐานรอง (H1) ก็ต่อเมื่อมีค่าเฉลี่ยอย่างน้อยหนึ่งคู่ที่แตกต่างกัน ในด้านลักษณะกายภาพ พบว่า ผู้ที่มีการศึกษาระดับประถมศึกษา มีความรู้ความเข้าใจ แตกต่างกับผู้ที่มีการศึกษาระดับมัธยมศึกษาตอนต้นมัธยมศึกษาตอนปลาย/ปวช. และอนุปริญญา/ปวส./ปวท. ซึ่งมีค่า Sig เท่ากับ .007 ,.004 และ .014

ในส่วนผู้ที่มีการศึกษาระดับปริญญาตรีมีความรู้ ความเข้าใจ แตกต่างเป็นรายคู่กับผู้ที่มีการศึกษาระดับมัธยมศึกษาตอนต้นมัธยมศึกษาตอนปลาย/ปวช. และอนุปริญญา/ปวส./ปวท. ซึ่งมีค่า Sig เท่ากับ .010 ,.000 และ .018

และผู้ที่มีการศึกษาระดับปริญญาโทหรือสูงกว่ามีความรู้ ความเข้าใจ แตกต่างเป็นรายคู่กับผู้ที่มีการศึกษาระดับมัธยมศึกษาตอนต้นมัธยมศึกษาตอนปลาย/ปวช. และอนุปริญญา/ปวส./ปวท. ซึ่งมีค่า Sig เท่ากับ .006 ,.001 และ .011 ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ .05

ตารางที่ 4.24 ความรู้ ความเข้าใจในการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ โดยจำแนกตามรายได้เฉลี่ยต่อเดือน

ความรู้ ความเข้าใจ	รายได้เฉลี่ยต่อเดือน					df	Sig.
	ต่ำกว่า 5,000 บาท	5,000 - 10,000 บาท	10,001 - 15,000 บาท	15,001 - 20,000 บาท	มากกว่า 20,000 บาท		
ความรู้ ความเข้าใจ โดยรวม	15.96	15.28	16.77	17.30	16.05	11.366	0.00*

จากตารางที่ 4.24 ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบรายได้เฉลี่ยต่อเดือนของนักท่องเที่ยวที่มาท่องเที่ยว โดยใช้สถิติวิเคราะห์ค่าความแปรปรวนทางเดียว (One Way Analysis of Variance : One Way ANOVA) เมื่อพิจารณาความรู้ ความเข้าใจโดยรวม มีค่า Sig. เท่ากับ .000 ซึ่งมีค่าน้อยกว่า 0.05 นั่นคือปฏิเสธสมมติฐานหลัก (H_0) และยอมรับสมมติฐานรอง (H_1) ซึ่งหมายความว่านักท่องเที่ยวที่มีอายุแตกต่างกัน มีความรู้ ความเข้าใจในการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ แตกต่างกัน

เพื่อให้ทราบว่ากลุ่มตัวอย่าง ที่มีรายได้เฉลี่ยต่อเดือนแตกต่างกันในรายคู่ใดบ้างที่มีความรู้ ความเข้าใจในการท่องเที่ยวเชิงนิเวศแตกต่างกัน ดังนั้นผู้วิจัยจึงได้ทำการทดสอบความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ยเป็นรายคู่ โดยใช้วิธี Least Significant Difference (LSD) ปรากฏผลดังนี้

ตารางที่ 4.25 เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยด้านความรู้ ความเข้าใจในการท่องเที่ยวเชิงนิเวศจำแนกตาม รายได้เฉลี่ยต่อเดือนของนักท่องเที่ยว โดยเปรียบเทียบเป็นรายคู่

รายได้	ต่ำกว่า 5,000 บาท	5,000 - 10,000 บาท	10,001 - 15,000 บาท	15,001 - 20,000 บาท	มากกว่า 20,000 บาท
ต่ำกว่า 5,000 บาท	-	.03197*	.02934	-.05628*	-.00477
5,000 - 10,000 บาท		-	-.00263	-.08825*	-.03673
10,001 - 15,000 บาท			-	-.08562*	-.03411
15,001 - 20,000 บาท				-	.05151*
มากกว่า 20,000 บาท					-

หมายเหตุ.* ค่าเฉลี่ยของคะแนน 2 กลุ่มรายได้เฉลี่ยต่อเดือน แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ โดยวิธี LSD ที่ระดับ 0.05

จากตารางที่ 4.25 พบว่าค่าเฉลี่ยความรู้ ความเข้าใจมีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($P < 0.05$) ดังนั้นตารางที่ 4.25 จึงวิเคราะห์เปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยรายคู่ของนักท่องเที่ยว (โดยใช้วิธี Least Significant Difference : LSD) ที่มีรายได้เฉลี่ยต่อเดือนแตกต่างกันพบว่า

นักท่องเที่ยวที่มีรายได้ต่ำกว่า 5,000 บาท มีความรู้ ความเข้าใจในการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ แตกต่างกับกลุ่มที่มีรายได้ 5,000 - 10,000 บาท และกลุ่มที่มีรายได้ 15,001 - 20,000 บาท โดยกลุ่มที่มีรายได้ 5,000 - 10,000 บาท และกลุ่มที่มีรายได้ 15,001 - 20,000 บาท มีความรู้ ความเข้าใจในการท่องเที่ยวเชิงนิเวศมากกว่านักท่องเที่ยวที่มีรายได้ต่ำกว่า 5,000 บาท

นักท่องเที่ยวที่มีรายได้ 5,000 - 10,000 บาท มีความรู้ ความเข้าใจในการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ แตกต่างกับกลุ่มที่มีรายได้ 15,001 - 20,000 บาท โดยกลุ่มที่มีรายได้ 15,001 - 20,000 บาท มีความรู้ ความเข้าใจในการท่องเที่ยวเชิงนิเวศมากกว่านักท่องเที่ยวที่มีรายได้ 5,000 - 10,000 บาท

นักท่องเที่ยวที่มีรายได้ 10,001 - 15,000 บาท มีความรู้ ความเข้าใจในการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ แตกต่างกับกลุ่มที่มีรายได้ 15,001 - 20,000 บาท โดยกลุ่มที่มีรายได้ 15,001 - 20,000 บาท มีความรู้ ความเข้าใจในการท่องเที่ยวเชิงนิเวศมากกว่านักท่องเที่ยวที่มีรายได้ 10,001 - 15,000 บาท

นักท่องเที่ยวที่มีรายได้ 15,001 - 20,000 บาท มีความรู้ ความเข้าใจในการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ แตกต่างกับกลุ่มที่มีรายได้มากกว่า 20,000 บาท โดยกลุ่มที่มีรายได้มากกว่า 20,000 บาท มีความรู้ ความเข้าใจในการท่องเที่ยวเชิงนิเวศมากกว่านักท่องเที่ยวที่มีรายได้ 15,001 - 20,000 บาท

สมมติฐานหลักข้อที่ 2 นักท่องเที่ยวที่มีลักษณะทางประชากรศาสตร์ (เพศ รายได้) แตกต่าง กัน ความพึงพอใจต่อการจัดการการท่องเที่ยวเชิงนิเวศที่ต่างกัน

จากสมมติฐานหลักข้อที่ 2 สามารถจำแนกเป็นสมมติฐานย่อยได้ดังนี้

สมมติฐานย่อย 2.1

สามารถเขียนเป็นสมมติฐานได้ดังนี้

H0: นักท่องเที่ยวที่มีเพศที่ต่างกัน มีความพึงพอใจต่อการจัดการการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ ไม่แตกต่างกัน

Ha: นักท่องเที่ยวที่มีเพศที่ต่างกัน มีความพึงพอใจต่อการจัดการการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ แตกต่างกัน

สำหรับสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ จะใช้การทดสอบค่าโดยใช้กลุ่มตัวอย่างทั้งสองกลุ่มที่เป็นอิสระต่อกัน (Independent t-test) ใช้ระดับความเชื่อมั่น 95% ดังนั้น จะปฏิเสธสมมติฐานหลัก (H0) ก็ต่อเมื่อ 2-tails Prob (p) มีค่าน้อยกว่า .05 ผลการทดสอบสมมติฐานแสดงดังตาราง

ตารางที่ 4.26 เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยระดับความพึงพอใจ โดยจำแนกตามเพศ

ความพึงพอใจ	เพศชาย	เพศหญิง	t	p
	$\bar{X}$	$\bar{X}$		
1. ด้านกิจกรรมการ ท่องเที่ยว	3.30	3.27	0.495	.019*
2. ด้านสิ่งอำนวยความสะดวก	3.10	3.02	1.246	.006*
3. ด้านที่พัก	3.26	3.24	0.329	.050
4. ด้านอาหาร	3.26	3.08	2.291	.029*
5. ด้านของที่ระลึก/ของ ฝาก	2.92	2.74	2.162	.396
รวม	3.17	3.07	1.622	.017

จากการวิเคราะห์ในตาราง 4.26 โดยใช้สถิติ Independent Sample t-test ในการทดสอบพบว่า ค่า Probability (p) โดยรวมมีค่าความน่าจะเป็น (Probability) เท่ากับ .017 ซึ่งน้อยกว่า .05 นั่นคือ ปฏิเสธสมมติฐานหลัก (H₀) หมายความว่า นักท่องเที่ยว ที่มีเพศต่างกัน มีความพึงพอใจต่อการจัดการการท่องเที่ยวเชิงนิเวศแตกต่างกัน

เมื่อพิจารณารายด้านพบว่า ด้านที่พัก และด้านของที่ระลึก/ของฝาก พบว่า มีความน่าจะเป็น (Probability) เท่ากับ .050 และ .396 ตามลำดับ ซึ่งมากกว่า .05 นั่นคือ ยอมรับสมมติฐานหลัก (H₀) หมายความว่า นักท่องเที่ยว ที่มีเพศต่างกัน มีความพึงพอใจต่อการท่องเที่ยว ในด้านที่พัก และด้านของที่ระลึก/ของฝาก ไม่แตกต่างกัน

แต่ในด้านการกิจกรรมการท่องเที่ยว ,ด้านสิ่งอำนวยความสะดวก และด้านอาหารมีความน่าจะเป็น (Probability) เท่ากับ .019, .006 และ .029 ตามลำดับ ซึ่งน้อยกว่า .05 นั่นคือปฏิเสธสมมติฐานหลัก (H₀) หมายความว่า นักท่องเที่ยว ที่มีเพศต่างกัน มีความพึงพอใจด้านการกิจกรรมการท่องเที่ยว ,ด้านสิ่งอำนวยความสะดวก และด้านอาหารแตกต่างกัน

ตารางที่ 4.27 ทดสอบสมมติฐานด้านความพึงพอใจ โดยจำแนกตามรายได้เฉลี่ยต่อเดือน

ความพึงพอใจต่อการท่องเที่ยว	รายได้เฉลี่ยต่อเดือน						F	ค่าP
	ต่ำกว่า 5,000	5,001-10,000 บาท	10,001-1,5000 บาท	15,001-20,000 บาท	มากกว่า 20,001			
1. ด้านกิจกรรมการท่องเที่ยว	3.45	3.25	3.31	3.20	3.40	4.395	.002*	
2. ด้านสิ่งอำนวยความสะดวก	2.75	2.68	2.90	2.80	2.79	1.161	.328	
3. ด้านที่พัก	3.20	2.88	2.70	2.85	2.77	2.747	.028	
4. ด้านอาหาร	2.21	2.35	2.40	2.25	2.60	.629	.642	
5. ด้านของที่ระลึก/ของฝาก	2.90	2.65	2.75	2.71	2.84	1.363	.246	

จากตารางที่ 4.27 ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบรายได้เฉลี่ยของกลุ่มตัวอย่างที่มาท่องเที่ยว โดยใช้สถิติวิเคราะห์ค่าความแปรปรวนทางเดียว (One Way Analysis of Variance : One Way Anova) เมื่อพิจารณาแต่ละด้าน พบว่า ด้านสิ่งอำนวยความสะดวก ,ด้านที่พัก ,ด้านอาหาร และด้านของที่ระลึก/ของฝาก มีค่า P เท่ากับ .328, .028, .642 และ .246 ตามลำดับ ซึ่งมีค่ามากกว่า .05 นั่นคือยอมรับสมมติฐานหลัก (H_0) และปฏิเสธสมมติฐานรอง (H_1) หมายความว่านักท่องเที่ยวที่มีรายได้เฉลี่ยแตกต่างกันมีความพึงพอใจ ไม่แตกต่างกัน

แต่เมื่อพิจารณาในด้านกิจกรรมการท่องเที่ยว พบว่า มีค่า P เท่ากับ .002 ซึ่งมีค่าน้อยกว่า 0.05 นั่นคือปฏิเสธสมมติฐานหลัก (H_0) และยอมรับสมมติฐานรอง (H_1) ซึ่งหมายความว่านักท่องเที่ยวที่มีรายได้เฉลี่ยแตกต่างกัน มีพึงพอใจในด้านกิจกรรมการท่องเที่ยวแตกต่างกัน